

Lilsældet. Men det er ganske vist saa, at Hærens Ordning maa faae Indflydelse paa Opfattelsen af dette Spørgsmaal, og kjendt jeg ikke vil være med til at stille noget Forslag om at knytte det til Revisionen af Hærloven, idet jeg altid er mod den Fremgangsmaade at knytte flere Love faaledes sammen, og bestandig har udtalt mig derimod, naar det fra anden Side er blevet gjort gjældende paa andre Punkter, saa er saa Meget vistnok sandt, at Hærloven i alle Lilsælde vil faae Indflydelse paa Ens Opfattelse i dette Spørgsmaal. Derfor havde jeg i og for sig ikke havt til Hensigt at udtale mig nu, hvis ikke flere af de Ytringer, der saaldt igaar saa vel fra den høitærede Krigsminister som fra det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), vare ganske særlig adresserede til mig eller ialtsald til det Mindretalsvotum, som jeg har tilladt mig at afgive, og jeg skal derfor tillade mig at knytte et Par Bemærkninger dertil, hvorved jeg da ogsaa vil komme til at udtale mig om de vigtigste Punkter. Den høitærede Krigsminister begyndte med at beskrive Rigtigheden af den Fremstilling, der var given af mig i Betænkningen (Aillag B Sp. 937), naar jeg der har sagt, at „ved de i 1870 og 1871 fremlagte Forslag havde Krigsbestyrelsen vel i Modsetning til det af Generalauditøren udarbejdede Lovudkast indbrømt Affsaffelsen af legemlig Lugt for Hærens Bekommende og en væsentlig Indskrænkning deri for Sværnets — Noget, som vist vil finde almindelig Billigelse —, idet han paastod, at det vel var saa, at Generalauditørens tidligere Udcast havde havt legemlige Straffe, men at det derimod ikke var Lilsældet med det senere Udcast, det, som navnlig havde foreligget som Grundlag for Lovforslagene i 1870 og 1871. Jeg tilstaaer, at det er mig ganske ubekendt, at der er et saadant senere Forslag fra Generalauditøren; jeg har ikke kjendt Andet end det Forslag, som er affattet af Generalauditør, Geheimeraad Scheel i 1867, og som jo foreligger trykt og har været i de fleste ærede Medlemmers Besiddelse; i dets Bestemmelser, som jo ellers Paragraf for Paragraf, Ord for Ord ere fulgte i Lovforslagene i 1870 og 1871, fandtes legemlige Straffe baade til Lands og til Vand, men det er muligt, at jeg tager feil, og at der foreligger et senere af Generalauditøren udarbejdet Udcast, som rigtignok i saa Fald i forbausende Grad maa ligne det tidligere, undtagen i dette Punkt. Men det er mindre væsentligt. Hovedsagen er, at Krigsbestyrelsen — jeg lægger ikke Bøgt paa, om det er den samme Krigsminister eller en anden — i de Forslag, der bleve forelagte i 1870 og 1871 og under deres Behandling her i 1872 vel havde indbrømt Affsaffelsen af al legemlig Lugt til Lands, Krumslutningsstraffens Affsaffelse og en væsentlig Indskrænkning af Lampestraffen ombord, men med stor Stykke hævdede Nødvendigheden af

i saa Fald at faae et Beberlag i en anden fortaarigere og intensivere Straf, nemlig den staaende Arrest, og at Krigsbestyrelsen ogsaa hævdede dette Standpunkt saa sterkt, at man end ikke vilde modtage et Mæglingsforslag fra Mindretallet, men nu derimod har ment, at man kunde undvære enhver saadan fortaarig, intensiv Straf. Det vil vistnok erkjendes, og det erkjendes ogsaa af den høitærede Krigsminister, at være paasaldende, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke finder dette aldeles retsærdiggjort ved det, som jeg hidtil har hørt; jeg har ikke for mit personlige Bekommende kunnet vinde nogen Overbevisning om, at denne Forandring har været fuldt begrundet. Naar den høitærede Krigsminister henviste til denne § 33 om Eftertjenesten, som nu er indsat i Lovforslaget, og mente, at det var deri, han sit et Beberlag for Ophøvelsen af de andre Straffe, saa maa der jo dog dertil bemærkes, at den ganske tilsvarende Bestemmelse, som ogsaa den høitærede Krigsminister senere fremhævede fandtes i det tidligere Udcast, idet var forskjelligt fra den nu foreliggende, undtagen i, at der stod „kan“, istedetfor at der nu staaer „skal“, og at der stod „10 Dage“, istedetfor at der nu staaer „5 Dage“, men i det Væsentlige var Bestemmelsen forsvorigt ganske den samme. Dette, som altsaa fandtes i det tidligere Udcast ved Siden af den staaende Arrest, kan ikke betragtes som noget Beberlag for Ophøvelsen af den staaende Arrest, og naar den høitærede Krigsminister dernæst henviste til og paaberaabte sig, at 5 Mars Erfaring dog havde Noget at betyde, saa er det Noget, jeg villig skal indbrømme, men jeg ser ikke, hvorledes man egentlig kan søtte sig til 5 Mars Erfaring, eller hvilke 5 Mars Erfaring det er, man har indvundet paa dette Punkt. Jeg vilde kun kunne forstaa det, hvis man for 5 Mar siden havde indført dette Straffesystem, som man nu har foreslaaet indført, og hvis det saa havde været gjældende i 5 Mar, vilde jeg meget vel kunne have forstaaet, hvorledes 5 Mars Erfaring vilde i saa Henseende kunne afgive talende Grunde, hvis man da havde befundet sig vel derved; men jeg fattet ikke, hvorledes en 5 Mars Erfaring med et Straffesystem kan afgive tilstrækkelige Data med Hensyn til Virkningen af et derfra aldeles forskjelligt Straffesystem; det er mig ikke fuldkommen klart. Naar man dernæst har paaberaabt sig den tydske Straffelov, at den er udkommen senere, og at den har ment at kunne undvære alle saadanne Straffe, saa tror jeg ikke, at jeg behøver at sige Videre derom end det, der allerede er sagt gjentagne Gange saavel af andre Medlemmer som af mig, om den overordentlig store Forskjellighed i Forholdene mellem den tydske Hær og vor Hær, og det undrer mig noget, at den høitærede Minister ikke vilde erkjende dette. Han mente, hvis jeg forstod ham rigtigt, at den uhyre Forskjellighed, der var baade i Henseende til Uddan-